1

เมืองเพียวริตี้ รัฐเมน ปี 1972

ในวันสุดท้ายของชีวิต เจ้าหน้าที่ตำรวจแรนดี้ พีเลเทียร์แห่งเพียวริตี้สั่งกาแฟหนึ่งแก้วกับมัฟฟินบลูเบอร์รี่หนึ่งชิ้นที่คาเฟ่มาริโกลด์

เขาสั่งแบบนี้เป็นประจำเมื่อออกเวรกลางคืน เป็นการให้รางวัลตัวเองที่ทนเหงาหงอยอยู่ในรถสายตรวจ เพื่อดูแลความสงบเรียบร้อยตามท้องถนนและซอกเล็กซอกน้อยของเมืองให้ทุกคนปลอดภัยจากนักดื่มที่เมาแล้วขับ นักท่องเที่ยวที่ขับรถเร็วเกินกำหนด และตัวแรคคูนติดเชื้อพิษสุนัขบ้าที่โผล่มาเป็นบางครั้ง เขานั่งที่โต๊ะประจำข้างหน้าต่าง ซึ่งเป็นมุมที่เขามีความสุขกับแดดอุ่นยามเช้าระหว่างมองความเคลื่อนไหวบนถนนหลัก ตำรวจที่ดีไม่เคยเลิกเฝ้าระวังแม้อยู่นอกเวลางาน อีกอย่างที่สำคัญไม่แพ้กันคือ ผู้คนที่เดินผ่านคาเฟ่จะได้เห็นว่าเขานั่งมองอยู่ข้างหน้าต่าง การเผยตัวเป็นเรื่องสำคัญยิ่งสำหรับชุมชนแห่งนี้ เพราะถ้าเกิดปัญหาขึ้นมาทุกคนในเมืองจะได้รู้ว่าตามหาเจ้าหน้าที่รักษาความสงบได้ที่นี่ ที่โต๊ะข้างหน้าต่างคาเฟ่มาริโกลด์

SAMPLE

"รับกาแฟเพิ่มไหมคะ" สาวเสิร์ฟถามขณะจ่อกากาแฟเหนือแก้วของแรนดี้

"แน่นอน คาร์ลา"

"เมื่อคืนเป็นยังไงบ้าง" เธอถามพลางรินกาแฟดำเข้มข้นเหมือนทุกวันให้

"เงียบมาก"

อีกฝ่ายหัวเราะ "นั่นแหละค่ะที่เราชอบ!"

"นั่นสินะ"

"รับมัฟฟินอีกชิ้นไหมคะ ถาดใหม่เพิ่งออกจากเตาอบเมื่อกี้เอง"

ขนาดเอวอาจไม่ชอบเท่าไหร่ แต่ท้องส่งเสียงโครกครากด้วยความยินดี ดังนั้นเขาจึงไม่ปฏิเสธ ใครล่ะจะปฏิเสธคาร์ลาผู้ขยันป้อนคนในเมืองด้วยข่าวซุบซิบและขนมอบไม่ว่างเว้น ขณะเธอเดินกลับเข้าไปในครัว แรนดี้คลี่หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์*เพียวริตี้วีคลี*ฉบับล่าสุดพลางกวาดตามองพาดหัวข่าวหน้าหนึ่ง *ยอดจองช่วงฤดูร้อนพุ่งสูงเป็นประวัติการณ์... พบหมีดำบนถนนโอ๊ก...ผู้บาดเจ็บสองรายจากอุบัติเหตุรถชนถูกนำส่งโรงพยาบาล* แรนดี้เปิดดูคอลัมน์รายงานรับแจ้งเหตุของตำรวจหน้าสาม ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องอ่าน เพราะรู้รายละเอียดทุกอย่างอยู่แล้ว ทั้งการออกใบสั่งของตำรวจจราจรและการโทรแจ้งเหตุด่วนผ่าน 911 ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา

ออกใบสั่งให้เจมส์ คอรี จากบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ : ข้อหาขับรถเร็วเกินกำหนด

ออกใบสั่งให้ริชาร์ด ซิมป์สัน จากเพียวริตี้ รัฐเมน : ข้อหาป้ายทะเบียนหมดอายุ

ออกใบสั่งให้โจนาธาน อัลเลน จากออกัสตา รัฐเมน : ข้อหาเมาแล้วขับ

ออกใบสั่งให้สก็อตต์ วีเดอมานน์ จากออลบานี รัฐนิวยอร์ก : ข้อหาปัสสาวะในที่สาธารณะ

SAMPLE

โดยรวมแล้วนี่ไม่ต่างจากสัปดาห์อื่นๆ ในเดือนกรกฎาคมที่คนครึ่งค่อนเมืองเป็นนักท่องเที่ยวต่างถิ่น พวกเขามาเที่ยวหาความสำราญ มักเมากร่ำเป็นส่วนใหญ่ และจะแห่มาทุกฤดูร้อนจากรัฐแมสซาชูเซตส์ นิวยอร์ก และไกลกว่านั้น คนเหล่านี้จะหลั่งไหลมาที่รัฐเมนเพื่อหนีอากาศร้อนและมลพิษในเมือง หน้าที่ของแรนดี้คือดูแลไม่ให้นักท่องเที่ยวทำให้ตัวเองหรือผู้อื่นได้รับบาดเจ็บก่อนจะส่งพวกเขากลับบ้าน และหวังว่ากระเป๋าเงินของคนพวกนั้นจะเบาลงอีกหน่อย

เสียงระฆังที่ประตูสั่นกรุ๋งกริ๋ง แรนดี้เงยหน้าขึ้นมอง เห็นคนจากเมืองอื่นสองคนเดินเข้ามาในคาเฟ่ เขารู้ว่าชายคู่นี้ไม่ใช่คนท้องถิ่น เพราะใส่แจ็คเก็ตหนังสีดำทั้งที่อุณหภูมิข้างนอกสูงเกือบยี่สิบเอ็ดองศา ทั้งสองเดินผ่านประตูเข้ามาก่อนกวาดตามองราวจะสำรวจรอบๆ เมื่อเห็นแรนดี้ พวกเขาก็ทำท่าเหมือนเกร็งขึ้นมาครู่หนึ่ง

ถูกต้องแล้ว ท่านสุภาพบุรุษ เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายกำลังจับตามองคุณอยู่

“ต้องการโต๊ะไหมหนุ่มๆ” คาร์ลาถาม ต่อให้อีกฝ่ายอายุปาเข้าไปแปดสิบ คาร์ลาก็จะยังเรียกว่า*หนุ่ม* ไม่ใช่แค่นั้น เธอยังทำท่าเหมือนพร้อมฟาดก้นถ้าเขาแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมอีกด้วย

“เอ่อ ครับ” ในที่สุดชายคนหนึ่งก็ตอบ

แรนดี้มองตามคาร์ลาพาทั้งคู่ไปนั่งห่างจากตรงนี้สองสามโต๊ะ ใกล้พอให้แรนดี้จับตาได้ถนัด พวกเขาหยิบเมนูพลาสติกขึ้นดูรายการอาหารเช้า ท่าทางตั้งอกตั้งใจเกินควรเหมือนพยายามหลบสายตาแรนดี้ มันคือรายละเอียดอีกอย่างที่ทำให้เขาคิดว่าควรเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด แรนดี้รับมือกับเด็กวัยรุ่นเกเรและคนเมาแล้วขับมานักต่อนัก แต่ก็รู้ด้วยว่าบางครั้งปัญหาร้ายแรงอาจเกิดขึ้นได้ในเมืองเล็กๆ ตลอดเวลา จึงคิดว่าควรเตรียมตัวไว้ก่อนดีกว่า เขายังหลับตาเห็นพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์*เพียวริตี้วีคลี*อีกด้วย ไม่ใช่สิ เอาเป็น*บอสตันโกลบ*เลยแล้วกัน

SAMPLE

ตำรวจรัฐเมนลุยเดี่ยวจับคนร้ายที่ถูกหมายหัวสองรายสำเร็จ

เขาไม่รู้ว่าทั้งคู่มีอาวุธหรือเปล่า แต่ป้องกันไว้ก่อนก็ไม่มีอะไรเสียหาย แรนดี้จึงเอื้อมมือลงไปปลดสายรัดซองปืนอย่างเงียบเชียบ ชายทั้งสองยังไม่เลิกพิจารณาเมนูซึ่งมีอยู่แค่หน้าเดียว รายการอาหารก็ไม่มีอะไรพิสดารไปกว่าเฟรนช์โทสต์กับไข่ดาว เป็นสัญญาณอีกอย่างที่บอกว่าคนคู่นี้มีบางอย่างดูไม่ชอบมาพากล

จู่ๆ คนตัวเตี้ยกว่าก็มองข้ามเมนูมาที่แรนดี้ อีกฝ่ายแค่ตวัดสายตามองมาแวบเดียว แต่สายตาของทั้งสองก็ประสานกันนิ่ง แรนดี้เห็นจากหางตาว่าคาร์ลากำลังเดินกลับมาที่โต๊ะพวกเขาพร้อมกากาแฟ จังหวะเดียวกับที่ได้ยินเสียงเครื่องยนต์คำรามสนั่นบนถนนหลัก

แรนดี้มัวแต่พุ่งความสนใจไปที่ชายทั้งสอง จึงไม่เห็นว่ารถตู้สีขาวคันหนึ่งพุ่งผ่านหน้าต่างไปอย่างรวดเร็ว

เขาได้ยินเสียงยางครูดพื้นถนนดังเอี๊ยด ตามด้วยเสียงโลหะปะทะโลหะอย่างจังจึงหันกลับไปทางหน้าต่าง เห็นเศษกระจกปลิวเกลื่อนถนนและ...ให้ตายเถอะ นั่น*ศพ*ใช่ไหมน่ะ

"ว้าย ตายแล้ว!" คาร์ลาร้องลั่น มือยังจับกากาแฟมั่นขณะเบิกตามองออกไป

แรนดี้ผุดลุกขึ้นก่อนวิ่งพรวดออกจากร้าน ร่างของผู้ประสบเคราะห์รายแรกนอนจมกองเลือดห่างไปไม่ถึงสามเมตร เป็นผู้ชาย กระดูกสันหลังบิดงออย่างน่าสยดสยอง ปลายเท้าชี้ไปด้านหลัง ราวกับชิ้นส่วนในร่างถูกจับแยกแล้วประกอบกลับเข้าไปใหม่อย่างผิดที่ผิดทาง อีกร่างหนึ่งเป็นผู้หญิงนอนอยู่อีกฟากถนน เสื้อสีชมพูเปิดอ้าอล่างฉ่างเผยเต้านมข้างหนึ่งให้ประจักษ์ แรนดี้เบนความสนใจจากศพทั้งสองมองไปตามถนนที่มีเสียงแตรดังสนั่น ศพที่สามเป็นผู้หญิงเช่นกัน เธอนอนแผ่อยู่กลางถนน กระดูกซี่โครงยุบเข้าไปจนเกือบแบนราบ ส้มและแอปเปิลหล่นกระจายจากถุงชอปปิ้ง

SAMPLE

ตรงสุดช่วงถนนคือรถตู้สีขาว กันชนหน้ารถทิ่มคาด้านข้างของรถซีดานสีน้ำเงินที่จอดริมถนน

โลกรอบตัวแรนดี้เหมือนจะหยุดนิ่งอยู่กับที่ เขาวิ่งผ่านคนเดินที่พากันยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ รวมทั้งชายใส่แจ็คเก็ตหนังสองคนนั้นที่ตามเขาออกมาและกำลังยืนอ้าปากค้างอย่างตื่นตระหนก ดูเหมือนจะมีแค่แรนดี้ที่เคลื่อนไหวท่ามกลางภาพที่แข็งค้างบนทางเท้าซึ่งเกลื่อนด้วยเศษกระจกและรอยเลือด ขณะวิ่งเข้าไปใกล้จุดที่รถชนกัน แรนดี้เห็นตัวหนังสือบนรถตู้อ่านว่า*ทาร์คินช่างไม้ฝีมือเยี่ยม* เขาจำรถตู้คันนี้ได้และรู้จักคนขับดี ควันดำเมื่อมลอยขึ้นมาจากเครื่องยนต์เป็นลางบอกเหตุว่ากำลังจะเกิดหายนะใหญ่กว่านี้

แรนดี้มองผ่านหน้าต่างคนขับ เห็นแซม ทาร์คินฟุบหน้ากับพวงมาลัย จึงกระชากประตูเปิดออก เขาไม่เห็นเลือดหรืออาการบาดเจ็บที่ชัดเจน แต่แซมร้องครวญครางและตัวสั่นเทา

แรนดี้เอื้อมมือข้ามตักแซมไปปลดเข็มขัดนิรภัย “คุณต้องลงจากรถเดี๋ยวนี้!” เขาตะเบ็งเสียง “แซม ได้ยินหรือเปล่า แซม!”

แซมกระตุกศีรษะขึ้นฉับพลัน แรนดี้จึงตระหนักว่าชายที่ตนมองอยู่ลักษณะเหมือนแซม ทาร์คิน ผมดำเหมือนกัน โหนกแก้มสูง กรามเป็นสัน แต่ตาคู่นั้น...มีอะไรผิดไปจากปกติกันนะ ม่านตาที่ขยายกว้างดำสนิทราวกับบ่อน้ำที่ลึกสุดหยั่ง มันคือดวงตาของมนุษย์ต่างดาวชัดๆ ต้องไม่ใช่แซมแน่ บุรุษเหงื่อแตกพลั่กตัวสั่นเทิ้มคนนี้เหมือนจะเป็นคนอื่น หรือ*สิ่งมีชีวิต*อื่นมากกว่า

แรนดี้เหลือบมองควันสีดำที่พลุ่งออกมา เขาต้องพาฝ่ายนั้นออกไปจากรถเดี๋ยวนี้จึงฉุดแขนแซม

“ไปให้พ้น!” แซมตวาดเสียงแหลม “ออกไปห่างๆ!” เขากางอุ้งเล็บข่วนแรนดี้จนเนื้อหลุดติดเล็บ

แรนดี้ผงะถอยพร้อมอาการปวดตุบบนใบหน้า รู้สึกว่าเลือดไหลผ่านแก้ม *เป็นบ้าอะไรของนายวะเนี่ย* เขาฉุดกระชากแซมลงจากรถตู้ด้วย

SAMPLE

อารมณ์โกรธจัดจนทั้งคู่เสียหลักล้มลงนอนแผ่บนทางเท้า ถึงตอนนี้แซมก็ยังดิ้นสะบัดแขนขาสู้ไม่ถอย ด้วยความปรารถนาแรงกล้าที่จะควบคุมอีกฝ่ายให้อยู่ แรนดี้จึงใช้มือทั้งสองข้างกุมรอบคอแซมแล้วบีบ เขาบีบแรงมากจนแซมตาถลน ใบหน้ากลายเป็นสีม่วงคล้ำน่ากลัว

"หยุดนะ!" แรนดี้ตะโกน "หยุดดิ้นสักที!"

แรนดี้ไม่รู้สึกแม้แต่น้อยว่าแซมเอื้อมมือมาที่ซองปืนซึ่งปลดสายรัดไว้ก่อนแล้ว ทันใดนั้นปากกระบอกปืนของแรนดี้ก็ส่องตรงมาที่ตัวเขา

"อย่านะ" แรนดี้ร้องห้าม "แซม อย่า"

แต่คนที่จ้องตอบไม่ใช่แซม ทาร์คิน

และคนที่ลั่นไกก็ไม่ใช่แซมเช่นกัน

SAMPLE

2

แม็กกี้

ปัจจุบัน

ช่างเป็นยามพลบค่ำแสนวิเศษในฤดูร้อน แม็กกี้และมิตรสหายรวมตัวกันจิบมาร์ตินีรอบโต๊ะปิกนิกระหว่างชมนกที่บ้านเธอ นกนางแอ่นบ้านที่เห็นในกล้องส่องทางไกลบินร่อนดุจเศษกระดาษโปรยสีฟ้าเหนือสนามหญ้าที่เพิ่งตัดหมาดๆ ทุกคนล้วนผ่อนคลาย หัวเราะร่า และไม่มีอาวุธติดตัว

แต่เรื่องสุดท้ายนั่นแม็กกี้ไม่ค่อยแน่ใจนัก เธอทึกทักเอาเองว่าคงไม่มีใครพกปืนมาด้วย ก็จะพกมาเพื่ออะไรล่ะ ในเมื่อทุกคนมีความสามารถพอจะใช้เศษแก้วชิ้นเดียวทำร้ายใครก็ได้ และเวลานี้ก็ถือแก้วมาร์ตินีที่แตกง่ายในมือ ขณะพูดคุยกันเกี่ยวกับหนังสือเรื่อง*เดอะจีเนียสออฟเบิร์ดส์*ที่เลือกมาสำหรับเดือนนี้ แม็กกี้เป็นคนเลือก คืนนี้เธอจึงเป็นเจ้าภาพจัดงานสังสรรค์ของสมาชิกชมรมมาร์ตินี ซึ่งเป็นชื่อที่ได้มาจากเหล้าที่นิยมดื่มเมื่อนัดชุมนุมกัน การเป็นเจ้าภาพไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร เพราะแขกที่มาร่วมงานจะนำอาหารค่ำติดมือมาคนละอย่าง ความรับผิดชอบของแม็กกี้ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญสำหรับค่ำคืนนี้คือเตรียมเหล้าไว้ให้มากพอ และสำหรับคนกลุ่มนี้คำว่า*มากพอ*หมายถึงต้องมีวอดก้าอย่างน้อยสามชนิด ยินอีกสองชนิด

SAMPLE

รวมทั้งดรายเวอร์มุท ไวน์แดง ไวน์ขาว และซิงเกิลมอลต์วิสกี้อีกจำนวนหนึ่งให้เลือกดื่มหลังอาหาร

วันนี้อากาศอุ่นสบาย พวกเขาจึงขนยิน วอดก้า และเวอร์มุทพร้อมถังน้ำแข็งออกมาที่โต๊ะปิกนิกนอกบ้านเพื่อชื่นชมทัศนียภาพท้องทุ่ง เมื่อสามปีก่อนตอนที่แม็กกี้มาอยู่เพียวริตี้ใหม่ๆ ทัศนียภาพนี้เองที่ทำให้เธอซื้อฟาร์มแบล็กเบอร์รี่และลงหลักปักฐาน ณ ที่ที่ทำให้พบกับความสงบสุขในระดับหนึ่ง เมื่อถึงฤดูร้อนเธอจะเก็บไข่สดจากฝูงแม่ไก่ไปขายที่ตลาดสหกรณ์ในท้องถิ่น พอถึงฤดูหนาวเธอจะขุดหิมะ ฟูมฟักลูกเจี๊ยบที่เพิ่งออกจากไข่ และนั่งอ่านแค็ตตาล็อกเมล็ดพันธุ์สำหรับสวนผัก

แต่ไม่ว่าฤดูไหนค่ำคืนแห่งการสังสรรค์กับเพื่อนจะเกิดขึ้นเสมอ เธอรู้จักทั้งสี่มานานหลายสิบปี ก่อนทุกคนจะอพยพมาอยู่ที่เพียวริตี้ในรัฐเมนนานมาก พวกเขาใช้ชีวิตกลมกลืนกับคนวัยเกษียณในเมืองโดยไม่มีใครถามซอกแซกเรื่องงานที่เคยทำเท่าไหร่นัก ความลับจึงยังคงเป็นความลับ และมันก็จะถูกหยิบขึ้นมาพูดคุยอย่างสบายใจเฉพาะในหมู่พวกเดียวกัน

คืนนี้อิงกริด สโลคัมแต่งตั้งตัวเองเป็นบาร์เทนเดอร์ เธอกำลังผสมมาร์ตินีรอบที่สองและเขย่าก้อนน้ำแข็งในกระบอกสเตนเลสอย่างเอาเป็นเอาตาย เสียงพูดคุยกันอย่างร่าเริงสนุกสนานทำให้แม็กกี้หวนนึกถึงชีวิตที่*แคมป์แพรี*หรือที่เรียกกันว่า*เดอะฟาร์ม* ที่ที่แม็กกี้ เดแคลน เบ็น และอิงกริดผูกพันกันอย่างใกล้ชิด ระหว่างเข้ารับการฝึกอบรมเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการลับ แม็กกี้มองเพื่อนฝูงรอบตัวและเห็นว่าพวกเขายังเป็นเหมือนสมัยที่อายุน้อยกว่านี้ เบ็น ไดมอนด์มีเรือนร่างใหญ่ล่ำ ลำคออวบหนา และแววตายามจ้องมองก็สามารถยับยั้งผู้จู่โจมให้ชะงักงัน อิงกริด สโลคัมมีสายตาคมกล้าประหนึ่งเหยี่ยว และคิดหาวิธีออกจากห้องที่ปิดล็อกได้ว่องไวกว่าใคร แล้วไหนจะเดแคลน โรส ลูกชายนักการทูตทรงเสน่ห์ที่มัดใจคนแปลกหน้าได้ด้วยรอยยิ้ม ผ่านมาสี่สิบปีผมของทุกคนเริ่มหงอกขาว ไม่ก็โกนเกลี้ยงในกรณีของเบ็น ทั้งยังมีริ้วรอยเหี่ยวย่นมากขึ้น รวมถึงภาวะข้อติดและน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นหลายกิโล แต่อดีตสายลับผู้ผ่าน

SAMPLE

การฝึกฝนจากเดอะฟาร์มยังคงเป็นสิ่งทหารเสือผู้ไม่สะทกสะท้านกับกาลเวลา และกระตือรือร้นที่จะเผชิญกับเรื่องท้าทายเสมอ

ทั้งยังชอบมาร์ตินีที่ชงอย่างพิถีพิถันด้วย

"น่าเสียดายที่มันลดจำนวนลงทุกที" เดแคลนเอ่ยเมื่อนกฝูงหนึ่งบินโฉบเหนือศีรษะ "คนรุ่นต่อไปคงไม่ได้เห็นนกนางแอ่นบ้านในรัฐเมนอีกแล้ว" เขาส่งกล้องส่องทางไกลให้เบ็น "เอ้า กล้องตัวนี้เจ๋งกว่าของคุณส่องดูสิ"

ชัดว่าเบ็นไม่ได้ชื่นชอบเรื่องนกสักเท่าไหร่ เขามองนกนางแอ่นแกนๆ ศีรษะที่โกนเกลี้ยงตลอดทั้งการขมวดคิ้วนิดๆ ก็ไม่ได้ช่วยให้เขาดูเหมือนนักส่องนกเช่นกัน "คุณไปรู้มาจากไหน ที่ว่านกนางแอ่นบ้านลดจำนวนลงน่ะ"

"จากคอลัมน์นักส่องนกใน*เพียวริตี้วีคลี*สัปดาห์ที่แล้ว"

"คุณอ่านคอลัมน์นั้นด้วยเหรอ"

"การปลอมตัวเป็นนักส่องนกคือข้ออ้างที่ดีที่สุดในการสอดส่อง ถ้าถูกจับได้และต้องหาทางออกด้วยการกุเรื่อง การหาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ก็เข้าท่าดี"

"มีใครอยากเติมอีกไหม" อิงกริดถาม "อีกเดี๋ยวลอยด์จะยกอาหารเรียกน้ำย่อยมา มันค่อนข้างเค็ม ดื่มให้ชุ่มคอไว้หน่อยดีกว่า"

เบ็นชูมือ "ขอเฮนดริกส์ไม่ใส่เวอร์มุท ขอบคุณมาก พูดถึงเรื่องนกแล้วคอแห้งพิลึก"

"อาหารเรียกน้ำย่อยมาแล้วจ้า!" ลอยด์ สามีของอิงกริดประกาศอย่างร่าเริงขณะถือถาดอาหารออกมา บนนั้นมีทั้งเฟตาชีสกับอาร์ทิโชกเสียบไม้ เห็ดหมักซอส และซาลามีบางเฉียบ "แต่อย่ากินจนอิ่มล่ะ" เขาเตือน "ผมอุ่นสตูเนื้อม้วนไว้ในเตาอบ *นั่นแหละ*ของที่จะทำให้พวกคุณเจริญอาหาร"

เบ็นมองอิงกริดที่ส่งมาร์ตินีเพิ่งเขย่ามาให้ "ทำไมคุณถึงยังไม่หนักหนึ่งร้อยสามสิบกิโลนะ ทั้งที่มีเชฟฝีมือเยี่ยมทำอาหารให้กินแบบนี้"

"ฉันรักษาวินัยน่ะ" อิงกริดตอบก่อนลงนั่งบนเก้าอี้ไม้พร้อมเครื่องดื่ม

SAMPLE

“พร้อมคุยเรื่องหนังสือหรือยัง” เดแคลนถาม

เป็นพ่นลมผ่านจมูก “ถ้าจำเป็นก็เอาสิ”

“ผมว่าเล่มนี้สุดยอดจริงๆ” เดแคลนโบกกล้องส่องทางไกลยี่ห้อไซส์ตัวใหม่ “มันเป็นแรงบันดาลใจให้ผมพัฒนาตัวเองขึ้นอีกขั้นเพื่อชื่นชมความงามของนกพวกนี้”

“ดีกว่านิยายสายลับที่เราถกกันเมื่อเดือนที่แล้วเยอะเลย” ลอยด์เสริมขณะหย่อนร่างใหญ่โตลงบนเก้าอี้ข้างอิงกริด “นักเขียนพวกนั้นไม่เคยเขียนได้สมจริงสักนิดเดียว”

“พวกคุณชอบบทไหนที่สุด” เดแคลนถาม

“บทที่พูดถึงนกนางแอ่น” แม็กกี้ตอบ “ฉันชอบตรงที่คนส่วนใหญ่ไม่สนใจเพราะมันดูเหมือนนกธรรมดาๆ ที่เห็นได้ทั่วไป แต่พวกมันฉลาดมาก แทรกซึมไปเกือบทั่วโลกเลย”

เป็นพ่นลมพรืด “นี่คุณกำลังพูดถึงนกหรือพวกเรากันแน่”

“จะเราหรือนกก็เหมือนกันนั่นแหละ ว่าไหม” อิงกริดตอบ “นกนางแอ่นก็ไม่ต่างจากสายลับในโลกของนกที่ไม่สะดุดตาและไม่มีใครสังเกต พวกมันแทรกซึมไปทุกที่โดยไม่ดึงดูดความสนใจใคร”

“เดี๋ยวนะ” เป็นทักท้วง “นี่นับเป็นครั้งแรกเลยหรือเปล่าที่เรา*ได้อ่าน*หนังสือกันจริงๆ”

ทุกคนมองหน้ากัน

“เรามาจับกลุ่มกันถกเรื่องหนังสือ” อิงกริดเอ่ย “ต่อให้จริงๆ แล้วมาสุมหัวดื่มมาร์ตินีก็เถอะ”

“และกินอาหารค่ำ” ลอยด์กล่าวเพิ่ม “ซึ่งป่านนี้น่าจะพร้อมแล้ว”

แต่ไม่มีใครขยับ ทุกคนต่างนั่งดื่มขณะชื่นชมทิวทัศน์อย่างสบายอารมณ์บนเก้าอี้ เสียงกระดิ่งแว่วมาจากที่ห่างออกไป เมื่อแคลลี เพื่อนบ้านวัยสิบสี่ปีของแม็กกี้ต้อนฝูงแพะและวัวเจอร์ซีย์ข้ามท้องทุ่งกลับโรงนา เด็กสาวโบกมือทักทายและทุกคนก็โบกมือตอบ จิ้งหรีดกรีดเสียงระงม ขณะที่ฝูงนกนางแอ่นยังคงโผบินร่อนถลา แสดงลีลากลางอากาศเหนือศีรษะ

SAMPLE

อิงกริดทอดถอนใจ “เฮ้อ จะยังมีอะไรน่าสุขใจไปกว่านี้อีกไหมนะ”

ไม่มีอีกแล้ว แม็กกี้นึกในใจ นี่คือช่วงเวลาแสนวิเศษที่หาได้ยากยิ่ง มีรสซาบซ่านของวอดก้าค้างอยู่ในปากและมีกลิ่นหญ้าแห้งตัดหมาดๆ ลอยมาตามสายลม ขณะเดียวกันเดแคลนที่รักก็กำลังนั่งยิ้มอยู่ข้างๆ ผมที่ครั้งหนึ่งเคยดกดำบัดนี้เริ่มมีหงอกแซม แต่อายุที่มากขึ้นกลับทำให้เขายิ่งดูหล่อเหลาแบบชาวไอริช ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอเพิ่งมานึกชื่นชมในตอนนี้หลังเวลาล่วงเลยมาถึงวัยไม้ใกล้ฝั่ง

อาชีพของเธอทำให้เธอต้องเสี่ยงตายมามากมาย จึงไม่แน่ใจเลยว่าทุกอย่างจะพังพินาศเมื่อไหร่ แม็กกี้รู้ดีว่าช่วงเวลานี้ไม่จีรังยั่งยืน ทั้งการที่ทุกคนดูแข็งแรงสมบูรณ์และปลอดภัยดี ไม่มีทีท่าว่าจะเกิดเรื่องร้าย แต่ความหายนะอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อกับใครสักคน อาจเป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์ หัวใจวาย หรือจุดดำบนฟิล์มเอกซเรย์ แม้กระทั่งในเวลาเย็นย่ำท่ามกลางเพื่อนฝูงและแสงตะวันที่ค่อยๆ คล้อยต่ำเหนือท้องทุ่ง แม็กกี้รู้ดีว่าเรื่องเดือดร้อนจะมาเยือนอย่างแน่นอน

แต่เธอไม่รู้ว่าเมื่อไหร่

SAMPLE

3

ซูซาน

พวกเธอเดินทางขึ้นเหนือมารัฐเมนพร้อมส่วนที่เหลืออยู่ของจอร์จ โคโนเวอร์ ในกระโปรงท้ายรถ

ซูซานคิดว่าการซุกเถ้ากระดูกพ่อสามีที่ถึงแก่กรรมไว้รวมกับกระเป๋าเดินทางเป็นการไม่ให้ความเคารพ แต่ในเมื่อไม่มีใครในครอบครัวคัดค้าน แล้วทำไมเธอถึงต้องสนใจล่ะ เธอแทบไม่รู้จักชายคนนี้เลยหลังพบกันเมื่อสามปีก่อน ตอนที่อีธานแนะนำซูซานกับลูกสาวชื่อโซอี้ให้พ่อแม่รู้จัก จอร์จสุภาพพอจะรักษามารยาท แต่ก็แสดงกิริยาเย็นชาห่างเหิน วางตัวเป็นผู้ดีชาวบอสตันที่ใส่สูทเบลเซอร์กับรองเท้าลำลอง และไม่แสดงความเห็นเกี่ยวกับสมาชิกใหม่ของครอบครัวจนกว่าเธอกับลูกจะพิสูจน์ให้เห็นว่าคู่ควรกับนามสกุลโคโนเวอร์ ตอนที่เขาตายด้วยโรคหลอดเลือดสมองเมื่อสามเดือนก่อน ซูซานไม่ได้เสียใจเป็นพิเศษ เถ้ากระดูกในโกศไม่ต่างอะไรจากเถ้ากระดูกของคนแปลกหน้า เธอรู้จักเขาน้อยมาก แต่ก็คิดว่าการปฏิบัติต่อเขาเหมือนเป็นแค่กระเป๋าเดินทางไม่ใช่เรื่องเหมาะสมเท่าไหร่

แต่ดูเหมือนภรรยาหม้ายของจอร์จจะรู้สึกต่างกับเธอ ตอนแวะรับแม่ของอีธานที่บรูกลิน อลิซาเบธนั่นแหละที่เอาเถ้ากระดูกสามีไปยัดปนกับกระเป๋าเดินทาง แถมยังเป็นคนปิดฝากระโปรงท้ายรถด้วย เมื่อไหร่ที่

SAMPLE

อลิซาเบธตัดสินใจว่าปัญหาได้รับการแก้ไขเรียบร้อย ก็ไม่จำเป็นต้องโต้แย้งกันอีก

ซูซานชำเลืองข้ามไหล่มองไปทางโซอี้และอลิซาเบธซึ่งอยู่บนเบาะหลัง แม้จะนั่งเคียงข้างกัน แต่ทั้งคู่กลับไม่ปฏิสัมพันธ์กันเลยแม้แต่น้อย โซอี้วัยสิบห้าปีจดจ่อกับโทรศัพท์มือถือตามประสาเด็กวัยรุ่นที่มักปลีกตัวอยู่ในโลกออนไลน์ และสื่อสารด้วยการจิ้มไม่ก็ปัดนิ้ว อลิซาเบธก็ดูจะอยู่ในโลกของตัวเองเช่นกัน สายตาจับอยู่ที่ทิวทัศน์นอกหน้าต่างขณะรถแล่นขึ้นเหนือสู่บริเวณชายฝั่งทะเลของรัฐเมน รถแล่นผ่านหมู่บ้านชื่อประหลาดหลายแห่ง เช่น วิสคาสเซต ดามาริสคอตตา หรือวาลโดโบโร ผู้หญิงคนนั้นอาจกำลังหวนนึกถึงหลายฤดูร้อนที่ผ่านมา สมัยที่เธอกับจอร์จขับรถผ่านถนนสายเดียวกันไปบ้านพักริมทะเลสาบเมเดนพอนด์ หลังแต่งงานกันมาห้าสิบห้าปี การเดินทางไปเมนด้วยกันคราวนี้คือครั้งสุดท้าย ถึงอย่างนั้นสีหน้าเธอกลับไม่แสดงความเศร้าหมองสักนิด เธอนั่งตัวตรงแหน็ว เป็นผู้หญิงผมหงอกขาวที่เก็บอารมณ์ อยู่กับความเป็นจริง และไม่อ่อนไหว

“เฮ้ อีธาน” โซอี้เรียก “คุณบอกว่าบ้านอยู่ริมทะเลสาบเมเดนพอนด์ใช่ไหม ทำไมถึงใช้ชื่อนั้นล่ะคะ” *อีธาน* โซอี้ยังเรียกเขาแบบนั้น อีกนานแค่ไหนนะโซอี้ถึงจะคิดว่าเขาเป็น*พ่อ* ซูซานมองสามี สงสัยว่าเขาไม่พอใจหรือเปล่า แต่เขาดูจะไม่ยี่หระ ยังคงทอดตามองถนนข้างหน้าผ่านแว่น

“เพราะมีเด็กสาวจมน้ำตายเมื่อนานมาแล้วน่ะ” อีธานตอบ

“จริงเหรอ นานแค่ไหนแล้ว”

“เอ่อ แม่รู้ไหมครับ”

อลิซาเบธตื่นจากภวังค์ “อย่างน้อยก็น่าจะราวๆ ร้อยปีมั้ง เด็กนักเรียนสาวกลุ่มหนึ่งพายเรือออกไปแล้วเรือก็ล่ม จากที่ได้ยินมาน่ะ”

“แล้วพวกเธอว่ายน้ำไม่เป็นเหรอคะ”

ซูซานชำเลืองมองลูกสาว “ใช่ว่าทุกคนจะเป็นนางเงือกเหมือนลูกนี่จ๊ะ ลูกรัก”

SAMPLE

"ผู้หญิงสมัยนั้นใส่เสื้อผ้ามากชิ้นกว่าสมัยนี้" อลิซาเบธบอก "มีทั้งกระโปรงชั้นในและกระโปรงนอกยาวเฟื้อย บางคนใส่รองเท้าบู๊ตด้วย น่าจะถ่วงให้จมน้ำได้ง่ายๆ"

"เว็บไซต์นี้บอกว่าจุดที่ลึกที่สุดของเมเดนพอนด์คือสิบสองจุดแปดเมตร" โซอี้ไถโทรศัพท์ "ใช่หรือเปล่าคะ"

"ไม่รู้เหมือนกัน" อีธานตอบ

"แต่ครอบครัวคุณไปพักที่นั่นทุกฤดูร้อนไม่ใช่เหรอ"

"แม่กับโคลินไปทุกฤดูร้อน แต่ฉันไม่ได้ไปนานมากแล้ว" อีธานเหลือบมองกระจกส่องหลัง "แม่ ทะเลสาบลึกแค่ไหนครับ"

อลิซาเบธถอนใจ "สำคัญมากเลยเหรอ"

"ตราบใดที่ลึกพอก็ถือว่าเป็นเรื่องดี" โซอี้ว่า "มีตัวอะไรใต้น้ำที่กัดบ้างไหมคะ"

"แน่นอน" อีธานตอบ "หนูอาจถูกเป็ดงับตายได้เลยนะ"

"อีธาน" อลิซาเบธปราม

"เอาจริงนะ โซอี้ ในทะเลสาบไม่มีอะไรที่เป็นอันตรายสำหรับหนูหรอก ในเมนไม่มีแม้แต่งูพิษด้วยซ้ำ"

"ดีจัง เพราะงูเป็นอะไรที่หนู*กลัว*มาก"

"แต่ขอเตือนก่อนนะว่าน้ำเย็นจัด กว่าจะอุ่นจริงๆ ก็เดือนสิงหาโน่น"

"น้ำเย็นน่ะหนูไม่กลัวหรอก สักวันหนูจะกระโดดลงน้ำเย็นแบบหมีขั้วโลกเหนือให้ได้"

"ฉันไม่เอาด้วยนะ"

"คอยดูสิ หนูจะว่ายน้ำวันละสิบรอบเลย โอ๊ย อยากกระโดดลงน้ำจะแย่แล้วเนี่ย!"

อีธานหัวเราะ "ฉันก็อยากฟังเสียงกรี๊ดตอนที่หนูกระโดดลงน้ำเย็นๆ เหมือนกัน"

รู้สึกดีจริงๆ ที่ได้ยินเสียงหัวเราะของอีธานอีกครั้ง สองสามเดือนมานี้ซูซานไม่ค่อยได้ยินเขาหัวเราะนักขณะเขานั่งจ้องคอมพิวเตอร์รอให้

SAMPLE

เกิดแรงบันดาลใจ เขาบอกเธอว่าถ้าแรงบันดาลใจเป็นสิ่งที่นักเขียนนิยายเสกขึ้นได้คงจะดี เขาอยากให้มียาหรือคาถาวิเศษบันดาลให้คำพูดปรากฏบนหน้ากระดาษ ผ่านมาห้าปีแล้วตั้งแต่นิยายเรื่องแรกของเขาได้รับการตีพิมพ์ แต่อีธานก็ยังเขียนเรื่องที่สองไม่เสร็จ ผ่านมาหลายเดือนเขาจึงเริ่มกลัวขึ้นเรื่อยๆ ว่ามันคงไม่มีวันคลอดออกมา และถ้อยคำที่จะเขียนคงไม่มีทางพรั่งพรูเข้ามาในหัวอีก เขากลัวว่าตัวเองจะเป็นแค่นักเขียนกำมะลอ จะมีหน้าไปบอกนักศึกษาวิชาการประพันธ์ในมหาวิทยาลัยบอสตันได้ยังไงว่ามีทักษะความรู้ด้านนี้ ในเมื่อเขายังไม่สามารถผลิตผลงานที่น่าพอใจได้แม้แต่หน้าเดียว

เธอเห็นความพ่ายแพ้ก่อตัวบนสีหน้าเขา รวมทั้งรอยคล้ำใต้ตาและรอยย่นบนหน้าผากที่กำลังฝังตัวถาวร ตอนกลางคืนเธอจะรู้สึกว่าเขาพลิกตัวอยู่ข้างๆ อย่างกระสับกระส่าย และรู้ว่าหนังสือที่กำลังเขียนทำให้เขานอนไม่หลับ หนังสือที่ไม่ยอมให้เขาเขียนออกมาเล่มนั้น เธอไม่รู้ว่าสมองของนักเขียนทำงานยังไง แต่เข้าใจว่าน่าจะมีไม่ต่ำกว่าสิบเสียงตะโกนสั่งให้บอกเล่าเรื่องราวในแบบ*ต่างๆ* ซึ่งจัดเป็นรูปแบบหนึ่งของอาการวิปลาส

บางทีการลากเขาจากหน้าจอมาร่วมพิธีไว้อาลัยพ่อ ห่างไกลจากตัวละครที่ส่งเสียงเอะอะในหัวอาจเป็นเรื่องดี แม้กระทั่งตอนนี้ ขณะห่างออกมาจากบอสตันมากขึ้นทุกที เธอก็สังเกตว่ากล้ามเนื้อลำคอเขาเริ่มผ่อนคลาย มุมปากเริ่มยกสูงขึ้นตามระยะทาง ซึ่งแปลว่าเขาสลัดความเครียดทิ้งไปได้ระดับหนึ่ง การเดินทางครั้งนี้จำเป็นมากสำหรับเขา ทั้งเธอและเขาต่างก็ต้องการสิ่งนี้ *การพักผ่อนที่บ้านริมน้ำสองสัปดาห์คือสิ่งที่เราต้องการ*

เธอหันไปมองแม่สามีที่จ้องนอกหน้าต่างอีกครั้ง “ข้างหลังโอเคไหมคะ อลิซาเบธ”

“กำลังคิดอยู่ว่าไปถึงแล้วฉันต้องทำอะไรบ้าง”

“แม่ครับ ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว” อีธานบอก “โคลินส่งข้อความมาบอกเมื่อเช้า เขากับบรูกบอกว่าเตรียมห้องนอนไว้พร้อม แม่

SAMPLE